

ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΗΤΗΣ
ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Μ. ΛΑΥΡΑΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ ΑΥΤΗΣ*

ια'.

Διὰ τοῦ παρόντος ἐνσφραγίστου Μοναστηριακοῦ γραμματος γίνεται δῆλον ὅτι κατὰ προτροπὴν τοῦ αἰοδίου Μητροπολίτου Μολδαβίας Βενιαμίν, καίτοι συγκατατεθέντων ποτὲ τῶν συναδέλφων ἡμῶν Λαυριωτῶν Πατέρων, ὅπως τὸ κατὰ τὸ Γιαννηκόπουλον κείμενον Κελλεῖον τοῦ τιμίου Προδρόμου μεταποιηθῆ εἰς Κοινοβιακὴν Σκήτην Μολδαβικὴν οὐδὲν ὅμως ἐπραγματοποιήθη ἀποδημοῦντος τοῦ δσιωτάτου Παταπίου, ὃς ἦν διάδοχος τοῦ μακαρίτου πνευματικοῦ Ἰουστίνου εἰς τὸ εἰρημένον Κελλεῖον. Ἐπανελθόντος δὲ καὶ τοῦ γέροντος Παταπίου, καὶ ἐμφανισθέντος μετὰ τοῦ συναδελφοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου εἰς τὴν ἱερὰν τῶν Λαυριωτῶν Σύναξιν, ἀπελύθη μὲν μοναστηριακὸν ἔγγραφον ἐπικυρωτικὸν κατὰ τὸ 1820 διηρημένον εἰς δέκα τρία κεφάλαια, καὶ κανονίζον τὴν σύστασιν τῆς Μολδαβικῆς ταύτης Σκήτεως, ὑπελήφθησαν ὅμως καὶ τινὰ οὐσιώδη συστατικὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα κατ' αἴτησιν τῶν εἰρημένων Παταπίου καὶ Γρηγορίου ἔμελλον νὰ ἐπικυρωθῶν ὕστερον ἀναλόγως τῆς ἐκβάσεως τῶν πραγμάτων· διότι χωρὶς νὰ κοινοποιηθῆ ἐπισήμως καὶ νὰ ἔμβη εἰς ἐνέργειαν τὸ περὶ συστάσεως τῆς Σκήτης, ἐξήτησαν οἱ εἰρημένοι τὸ ἔγγραφον ὡς δοκίμιον καὶ ἀπόπειραν, ἐπὶ σκοπῷ δηλαδὴ τὸ νὰ μεταβῶσιν εἰς Μολδαβίαν, καὶ δι' αὐτοῦ νὰ οἰκονομήσωσι σταθερὸν τινα πόρον, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῆ κοινοβιακὴ Σκήτη καθ' ὃν τρόπον ἐσχεδιάσθη, καὶ τότε μετὰ τὴν εἰς τὰ ἐνταῦθα ἐπιστροφὴν τῶν νὰ ἐπικυρωθῶσι καὶ τὰ καταλειφθέντα οὐσιώδη ἀντικείμενα· καὶ νὰ κοινοποιηθῆ ἐπισήμως ἡ σύστασις τῆς Σκήτης κατὰ τὴν τάξιν καὶ συνήθειαν, δηλονότι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ περιοχὴν τοῦ τόπου, νὰ προσδιορισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν Κοινοβιατῶν ἀσκητῶν· καὶ ἐπομένως νὰ κανονισθῆ μία ἐτήσιος προσφορὰ διὰ τὸ κανονικὸν καὶ κυριαρχικὸν δικαίωμα τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου· διότι ἐκ τῶν λεγομένων δοσιμάτων, τὸ ἱερὸν Μοναστήριον ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖται παντελῶς, ἀλλ' ὑπο-

*) Συνέχεια ἀπὸ σελ. 60 τοῦ ΣΤ'. τόμου καὶ τέλος

φέρει καὶ ἐπαισθητὴν ζημίαν καὶ ταῦτα τὰ δύο ἀντικείμενα ἤθελον ἔχει βάσιν τὸν συστηθησόμενον ἐτήσιον πόρον. Μεταβάντες οὖν οἱ εἰρημένοι διαδοχικῶς εἰς Μολδαβίαν, καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ πραγματοποιήσωσι τὸν ἐλπιζόμενον πόρον, παρητήθησαν τοῦ σκοποῦ καὶ ὁ μὲν Πατάπιος ἀπεβίωσε πρότερον, ὁ δὲ Γρηγόριος ἐπιζήσας ἀροκετοὺς χρόνους δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀλλὰ παρητήθη ὅλως διόλου καὶ τοι προσκληθεὶς, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Μοῦνην τοῦ Νιζμίτζου ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος. Ὡς ἐκ τῆς παραιτήσεως λοιπὸν τῶν εἰρημένων, καὶ ὡς ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου τὸ μὲν ἔγγραφο ἐκεῖνο ὑπέπεσαν εἰς παραγραφὴν καὶ ἀκυρότητα, τὸ δὲ Κελλεῖον τοῦ Προδρομοῦ μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνων, μὴ ὄντος διαδόχου περιελθὼν εἰς δικαίαν κληρονομίαν τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου ἐπωλήθη κατὰ τὴν τάξιν τῶν Κελλεῖων καὶ τὸ ἐπιτόπιον ἔθος εἰς διάφορα πρόσωπα. Ἦδη δὲ εὐρεθέντος τοῦ εἰρημένου ἔγγραφου ἐν τῇ Μοῦνῃ τοῦ Νιζμίτζου, καὶ ἐμφανισθέντος τῶ ὑψηλοτάτῳ καὶ θεοσεβεστάτῳ αὐθέντῃ καὶ ἡγεμονίᾳ πάσης Μολδαβίας Κυρίῳ Γρηγορίῳ Γκίκα Βοεβόδα, καὶ τῶ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Μολδαυίας Κυρίῳ Σωφρονίῳ συνέλαβον ἀμφοτέρω ζῆλον ἔνθεον ὑπὲρ τῆς συστάσεως αὐθις τῆς εἰρημένης Μαλδαβικῆς Σκήτης καὶ γράψαντες πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Ἀκύραν, προτρέπουσι τὸ νὰ χορηγηθῇ ἡ Μοναστηριακὴ ἀδεια τῶ Πανοσιωτάτῳ Πνευματικῶ πατῆρ Νήφωνι, ὅπως συστήσῃ πάλιν τὴν αὐτὴν Σκήτην κατὰ τὸν τύπον τοῦ πρώτου ἐκείνου Γράμματος. Ὅθεν καὶ κοινῆς σκέψεως γενομένης περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπεφασίσθη, ὅτι οὐκ ἦν δίκαιον παριδεῖν Ἡγεμονικὴν εὐλάβειαν καὶ εὐσεβῆ πρόθεσιν ἐπ' ἀγαθῶ προβαλλομένην, οὐδὲ τὴν Ἀρχιερατικὴν ἔφεσιν τοῦ Σεβαστοῦ Μητροπολίτου, προνοοῦντος ὑπὲρ τῶν Μολδαβῶν ἀδελφῶν. Διὰ τοῦτο μετακαλεσάμενοι τὸν εἰρημένον πνευματικὸν Νήφωνα καὶ τὸν ἱερομόναχον Νεκτάριον καὶ παραστήσαντες τὸν τρόπον τῆς ἐκδόσεως τοῦ προειρημένου γράμματος, καὶ ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ προστεθῶσιν ἐκείνοις τοῖς ἄρθροις τοῦ πρώτου γράμματος, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἐκεῖνα οὐσιώδη ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων τὸ δίκαιον καὶ ἀπαραίτητον ἀνεγνώρισαν καὶ ἐνέκριναν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, προήχθημεν εἰς τὴν κατάστροφον τοῦ παρόντος ἐξ ἀμοιβαίας γνώμης καὶ συμφώνου διαθέσεως.

Α. Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον Κελλεῖον τοῦ τιμίου Προδρομοῦ ἔχει περιορισμένην ἔκτασιν οἱ ἐν αὐτῶ κοινοβιακῶς ἀσκοῦντες προσδιορίζονται πρὸς τὸ παρὸν εἰς εἴκοσι μόνον ἄτομα, ἂν δὲ ὀψέποτε προκύψῃ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἀυξηνηθῇ ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν κοινοβιούντων, ἢ

τοιαύτη αύξησις θέλει γίνεται διὰ συγκαταθέσεως τοῦ Μοναστηρίου.

Β. Τὸ κτῆμα τοῦτο ἐν ὄσῳ διέμεινεν εἰς τὴν ἣν ἐξ ἀρχῆς εἶχε τὰ ξιν Κελλείου, ἔδιδε προσόδους κανονικὰς καὶ συνήθεις εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον· α' τὸ ἐξ ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως αὐτοῦ νενομισμένον δικαίωμα· β' τὸ τρίτον μέρος τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ πρώτου προσώπου ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων· γ' τὸ ἐκ τῆς κληρονομίας ὅταν ὑπάρχη εἷς, οὐχὶ μόνον τοῦ Κελλείου, ἀλλὰ καὶ ἀπάσας τῆς εὐρεθείσης αὐτῷ περιουσίας· δ' ἐκ τῆς καταγραφῆς καὶ διαγραφῆς τῶν δοκίμων καὶ ἀδοκίμων συνοδιῶν, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὁμολογιῶν (οἷας προσόδους παρέχουσι διηνεκῶς καὶ αἱ σωζόμενα μοναστηριακαὶ Σκῆται)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἤδη καὶ μεταποιεῖται εἰς Σκῆτην Κοινοβιακὴν καὶ συμμεταβάλλεται καὶ παύει ἡ κανονικὴ αὕτη πρόσσδος, ἀπεφασίσθη νῦν ἐκ συμφώνου· ὅτι τὸ κοινὸν τῆς Σκῆτης ταύτης τοῦ τιμίου Προδρόμου νὰ ἀποδίδῃ κατ' ἔτος εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον λόγῳ Κυριαρχικοῦ δικαιώματος γρόσια χίλια (ἀριθ. 1000) εὐχαρίστως, ἐκτὸς τῶν βασιλικῶν καὶ τοπικῶν δοσιμάτων τῶν διοριζομένων παρὰ τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὡς ἀναποφεύκτων.

Γ' Τὰ εἰρημένα χίλια γρόσια κατ' οὐδένα τρόπον δὲν δύναται νὰ ἐλαττωθῶσι, καθότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον ὑστερεῖται τῶν ἀνωτέρω κανονικῶν προσόδων τῶν ἐν τῷ Β' ἀρθρῳ, καὶ αὐτοὶ οἱ Μολδαβοὶ ἀσκηταὶ θέλουσι πορίζονται οἰκοδομήσιμον ξυλῆαν ἀπὸ τὸ μοναστηριακὸν δάσος διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς Σκῆτης, καὶ ὕλην ξυλοεργοχειρῶν καὶ ξύλα τῆς φωτιᾶς καὶ ἄσβεστον, καὶ ἄλλα ἀπέναντι τῶν ὁποίων δικαιούται τὸ μοναστήριον νὰ λαμβάνῃ τὸ ἐτήσιον τοῦτο δικαίωμα, τὸ ὁποῖον καίτοι ὀλίγον καὶ παραμικρόν, ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, ἐπροσδιωρίσθη ὁμοῦς συγκαταβατικῶς πρὸς χάριν τῶν ἀσκητῶν Μολδαβῶν Πατέρων.

Δ' Σφραγὶς τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σκῆτης ἐσχεδιάσθη ἡ ἀποτομὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου μετ' ἐπιγραφὴν Μολδαβικῶν χαρακτήρων «Σφραγὶς τῆς Μολδαβικῆς Σκῆτης τοῦ τιμίου Προδρόμου τῆς Λαύρας 1852» ὁμοίως ἐσχεδιάσθη καὶ μία μικρὰ πρόχειρος, καὶ ἀμφότεραι ἐνεχειρίσθησαν τῷ Πνευματικῷ καὶ δικαίῳ κτῆρ Νήφωνι εἰς χρῆσιν τῆς Σκῆτης· ἡ μὲν διὰ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐλεημοσυνῶν, ἡ δὲ δι' ἐπισφράγισμα τῶν Γραμμάτων.

Ταῦτα πάντα ἀποφασισθέντα παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας καὶ ὁλοσχερῶς παραδεχθέντα παρὰ τῶν εἰρημένων Μολδαβῶν Πατέρων τοῦτε Πνευματικοῦ κτῆρ Νήφωνος καὶ

τοῦ Ἱερομονάχου Νεκταρίου καὶ τῶν λοιπῶν, ἐπεκυρώθησαν παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν εἰς διηνεκῆ μνήμην καὶ ἀσφάλειαν.

Ἐν ἔτει 1852 Σεπτεμβρίου 24. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεγ. Λαύρας.

Προηγ. Σωφρόνιος. Γέρο Νεόφυτος

» Κύριλλος. Γέρο Χατζῆ Γρηγόριος

» Γαβριήλ. » » Διονύσιος

» Ἀμβρόσιος. Γέρο Κύριλλος καὶ ἐπίτροπος, Γέρο Μελχισεδὲκ καὶ ἐπίτροπος.

Ἔπεται καὶ ἡ ὑπογραφή τῶν Μολδαβῶν Πατέρων παπᾶ Νήφωνος καὶ Νεκταρίου καὶ ἄλλων Μολδαβιστί.

ιβ'.

Σεβαστοὶ Πατέρες

Ἦσθημεν ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ λήψει τῆς Ἱεροσφραγίστου ὑμῶν Ἐπιστολῆς μηνολογουμένης τὴν 13 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔ. δι' ἧς ἐπιδαφιλεύσαντες ἡμῖν Πατρικῶς τὰς εὐχὰς σας, διεδηλώσατε συνάμα, ὅτι, συγκατατεθέντες τῇ ὑμετέρᾳ ἀξιώσει, παρεχωρήσατε τὸ δικαίωμα καὶ προνόμιον τοῦ εἶναι καὶ λέγεσθαι εἰς τὸ διηνεκὲς Μολδαβικὴν Κοινοβιακὴν Σκῆτην, σεμννομένην τῇ μνήμῃ τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης ὑμῶν Λαύρας κείμενον, καὶ πρότερον ὀνομαζόμενον Κελλεῖον ἐγκαθιδρυσάντες συγχρόνως ἐν ἐκείνῃ κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τύπους τοῦ Ἱεροῦ τόπου, καὶ Ἰσόβιον Δικαῖον τὸν ἐν Ἱερομονάχοις Πνευματικὸν Νήφωνα.

Ἐγνωμεν πρὸς τούτοις καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ θείου ζήλου πηγάζουσαν εὐδιαθεσίαν ὑμῶν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σκῆτεως, πρὸς δόξαν καὶ ἕμνον τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ἀνάπαυσιν δὲ τῶν εὐσεβῶν Μολδαβῶν Πατέρων ἐφ' ᾧ θεαρέστῳ σκοπῷ καὶ προὔτρεψατε ἡμᾶς εἰς προνοητικὰ μέτρα, ἱκανὰ νὰ ἐμψυχώσωσιν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς τοὺς διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης ἐν ἐκείνῃ ἔξασκουμένους. Εἰς ἀπάντησιν ὅθεν εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τῇ Ἱερᾷ ὑμῶν Κοινοτήτι, ὅτι ἐπὶ πᾶσιν, ἅτινα προσφόρως διατάξατε πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἡμετέρας ἀξιώσεως, εὖ διατεθέντες, διὰ μὲν τὰς ἐκφράσεις τῶν εὐφημιῶν χάριν γινώσκομεν, ταῖς δὲ πρὸς τὰ καλὰ Πατρικαῖς ὑμῶν προτροπαῖς καὶ παραινέσεσιν οἴκοθεν συμμορφούμενοι, προνοήσομεν τὸ ἐφ' ἡμᾶς καὶ περὶ τῆς συντηρήσεως ἰδίως τῆς περὶ ἧς πρόκειται Σκῆτεως, προκίσοντες ταύτην ἐτησίῳ προσόδῳ, δι' ἧς θέλει διατηροῦνται ἐν ἐκείνῃ οἱ εὐσεβεῖς Μολδαβοὶ Πατέρες, καὶ, ὅτι ἄχρι τῆς

ὁριστικῆς ταύτης διατάξεως, ἔξαποστέλλουεν ἤδη τοῖς σιθεῖσι Πατοῦσι

διὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Νείλου Τριεραρχίτου 300 ἤτοι τριακόσια, ἐπιφορτίσαντες τὴν ὀσιολογιότητά του νὰ προβλέψη καὶ τινα ἀναγκαῖα διὰ τὴν Σκήτην. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἐδόθη ταύτη, τὸ ἀνῆκον ἐνσφράγιστον γράμμα τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας, ἀξιούμεν ὅπως διαβιβᾶσθε ἡμῖν διὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτου Τριεραρχίτου, ἀντίγραφον ἐκείνου, ἵνα λάβωμεν γνῶσιν τοῦ περιεχομένου του, καὶ συμφώνως τῇ ἐννοίᾳ αὐτοῦ, ἐκδώσωμεν Ἡγεμονικὸν Χρυσόβουλλον, δι' οὗ, πρὸς τῇ ἐπισήμῳ ἐπικυρώσει τῶν ἀποφασισθέντων, καὶ νενομισθέντων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας, θέλομεν ὁρίσει καὶ τὴν ἐτήσιον πρόσοδον, τὴν πρὸς αἰώνιον συντήρησιν τῆς Μολδοβικῆς ταύτης Σκήτεως, ἀμετατρέπτως καὶ διὰ παντός, χορηγηθησομένην. Διαβεβαιούντες ἐπὶ τέλους ὑμᾶς περὶ τῆς προνοίας ἣν, ὡς ἐκ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν θέσεως, λαμβάνομεν εἰς τὸ νὰ εὐποιῶμεν καὶ προστατεύωμεν τοὺς τε καθεστῶτας ἡγουμένους, καὶ τὰ συμφέροντα οὐ μόνον ἰδίως τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου Βερζουντζίου, ἀλλὰ καὶ πάντων ἐν γένει τῶν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἀνατολῆς προσκυνημένων, ἐνταῦθα δὲ κειμένων, Ἱερῶν καταγωγίων, διαδηλοῦμεν ὑμῖν ὅτι ὁ ἡγουμενεύων Ἀρχιμανδρίτης Βενιαμίν, ὁσάκις λάβει ἀνάγκην τῆς Ἡγεμονικῆς ἡμῶν προστασίας, θέλει μᾶς εὖρη ἐτοιμοὺς νὰ τῷ παρέξωμεν πᾶσαν τὴν ἀπαιτουμένην ὑπεράσπισιν εἰς τὸ δίκαιον. Εὐχαριστούμεθα δὲ διὰ ταῦτα καὶ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὑμεῖς τε οὐ παραλείψετε δεόμενοι πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως ἡμῶν πρὸς τὴν εὐποιίαν καὶ δικαιοσύνην, ἅτινα, τῷ διαπιστευθέντι ἡμῖν λαῷ, ἀποδοῦναι ἀείποτε ἐξ ὕψους ἐκλήθημεν ἔξαιτούμενοι τελευταῖον τὰς θεοπειθεῖς ὑμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἐσμεν μετὰ τῆς προσηκούσης χριστιανικῆς εὐλαβείας, τέκνον ἐν Κυρίῳ.

Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας

Τὴν 8 Ἰανουαρίου 1853 ἐν τῇ πρωτψυοσῇ Ἱασίου.

ιγ'.

Τὴν ὑμετέραν θεοσεβεσάτην καὶ πανέκλαμπρον ὑψηλότητα ταπεινῶς προσκυνοῦμεν.

Μεθ' ὅσης εἰπεῖν τῆς δουλικῆς ὑποκλίσεως ἐδεξάμεθα ἐγκαίρως τὴν πανέκλαμπρον αὐτῆς ἡγεμονικὴν ἐπιστολήν, ἐν ἣ κατιδόντες τὸν πλατυσμὸν τῆς Ἡγεμονικῆς αὐτῆς καρδίας, καὶ τὴν ἐπὶ τὰ καλὰ διάθεσιν καὶ ὁσπὴν καὶ τὴν ὀφειλητικὴν πρόνοιαν πρὸς αἰώνιον συντήρησιν τῆς κατὰ προτροπὴν αὐτῆς συστηθείσης Μολδα-

βικῆς Σκήτης, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν Μολδαβῶν πατέρων τῶν προαιρουμένων τὸν ἀσκητικὸν καὶ ἀπράγμονα κοινοβιακὸν βίον, δόξαν ἀναπέψαμεν τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ τῷ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ἀναδειξάντι Ἡγεμόνα ἐφάμιλλον τῶν παλαιῶν ἐκείνων θεμελιωτῶν τῶν Ἱερῶν σκηνωμάτων ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν τούτων εὐχόμεθα ὅπως εἴη κατ' ἄμφω ὑγιαίνουσα καὶ εὐδαιμονοῦσα διαμένουσα ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου πρὸς παραμυθίαν τῶν δεομένων τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως· καὶ προβαίνουσα ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, καὶ ἐπαπολαύουσα πάντων τῶν ἐφετῶν καταθυμίῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ προσκαίρῳ ζωῇ ἀξιωθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα τὰς οὐρανίους ἀμοιβὰς τῶν ἀγαθουργιῶν ἐπαναπαυόμενος ἐν τῇ ἀγῆρῳ μακαριότητι. Εὐγνωμονοῦντες δὲ καὶ ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς ἡγεμονικῆς αὐτῆς προστασίας εἰς τὰ συμφέροντα τῶν Ἱερῶν καταγωγίων, προαγόμεθα τοῦ νὰ συστήσωμεν καὶ τὸν Ἱερομόναχον Νεκτάριον τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς Ἱερᾶς Σκήτης ἐρχόμενον εἰς τὰ αὐτόθι διὰ ὑπόθεσιν Σκητιατικῆν, ὅστις φέρων καὶ τὸ πρωτότυπον τοῦ συνομολογηθέντος ἐπισήμου πρακτικοῦ κατέστησε περιττὴν τὴν ἀποστολὴν ἀντιγράφου πεπεισμένη τοίνυν ἔδει ἡ ἡγεμονικὴ αὐτῆς εὐεργετικὴ διάθεσις εὐμενῶς θέλει ἀποδεχθῆ καὶ αὐθεντικῶς ἐπικυρώσῃ τὴν συνομολογηθεῖσαν πράξιν καὶ προνοητικῶς θέλει ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνήκουσαν ἐτήσιον χορηγίαν πρὸς διατήρησιν διηνεκῆ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σκήτης καὶ λαμβάνομεν τὸ ἐνδόσιμον τοῦ νὰ ἐπιδαφιλεύσωμεν αὐτῇ καὶ αὐτῆς τὰς ταπεινάς ἐπευχὰς μας, διατελοῦντες μὲ τὸ προσῆκον σέβας τῇ 30 Μαρτίου, 1853 τῆς ὑμετέρας Θεοσεβεστάτης καὶ πανεκλάμπρου ὑψηλότητος εὐχέται ταπεινοί.

Οἱ ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς Μ. Λαύρας Κύριλλος καὶ Εὐθύμιος οἱ προηγούμενοι καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ἐν Χῷ ἀδελφοί.

ιδ'.

Ἐσιώτατοι Πατέρες οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Μεγίστῃ Λαύρᾳ συνασκούμενοι, καὶ ἐν ἀρετῇ διαπρέποντες.

Ἐσιώτατοι Πατέρες οἱ ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Μεγίστῃ Λαύρᾳ συνασκούμενοι, καὶ ἐν ἀρετῇ διαπρέποντες. Μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας τὴν τῶν 30 τοῦ προπαρελθόντος Μαρτίου Ἱεροσφράγιστον τῆς Ἱερᾶς καὶ σεβαστῆς ὑμῶν Κοινότητος ἐγκαίρως ἀποδεξάμενοι, ἐκ βάθους καρδίας ἥσθημεν ἐπὶ τῇ δαφιλεύσει τῶν πατρικῶν ὑμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν, οὐχ ἥττον δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκφράσει τῶν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας

ἡμῶν πρὸς Κύριον δεήσεων, ἀνθ' ὧν περὶ κατὰ χρέος χριστιανικὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀρτίως συστηθείσης Σκήτεως τὸ καθ' ἡμᾶς ἐπράξαμεν. Καὶ δὴ ἀπαντῶντες διὰ τοῦ Μολδαβοῦ πατρὸς Νεκταρίου, τοῦ καὶ ἐπιδώσαντος ἡμῖν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Ἱεροσφράγιστον, διαβεβαιοῦμεν καὶ αὐτὸς τὴν Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν, ὅτι ὑπὲρ τῆς εἰρημένης Σκήτης οὐ μικρὰ φροτισάντες ἐτήσιον αὐτῇ εἰσόδημα 300 αἰωνίως ἐξησφαλίσαμεν, καὶ ἀργυρᾶ σκευὴ Ἱερά τε ἄμφια· καὶ λοιπά, οὐκ ὀλίγα ἐκείνη ἐδωρησάμεθα, πάντα ταῦτα τῷ κομιστῇ πατρὶ Νεκταρίῳ παραδόσαντες ἤδη ἐναπόκειται εἰς τὴν πατρικὴν πρόνοιαν καὶ σκέπην ὑμῶν ἢ κατὰ τὰ λοιπὰ ἠθικὴ τε καὶ ὑλικὴ πρόοδος τῆς αὐτῆς Σκήτεως, χρηζούσης καὶ ὁ εἰρημένος πατὴρ Νεκτάριος ἐκ μέρους καὶ τῶν συνασκουμένων αὐτῷ εἰς γνῶσιν ἡμῶν καθυπέβαλε πλειοτέρας ἐκτάσεως, τῶν ὀρίων τῆς στενωτάτων ὄντων, καὶ μὴ δυναμένων προᾶξει τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναπόφευκτα οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναγκαίας πρὸς ἀνέγερσιν τῶν περὶ αὐτὴν κελλίων, ἀποθηκῶν, καὶ λοιπῶν χρεωδῶν ξυλείας. Πειθόμενοι οὖν περὶ τῆς παραδοχῆς καὶ ταύτης ἡμῶν τῆς ἀξιώσεως συναϊσθανόμεθα τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν διαιτησίαν τῆς ὑπὲρ τῆς Ἱεράς καὶ Μεγίστης Λαύρας Ἱγεμονικῆς ἡμῶν εὐνοϊκωτάτης διαθέσεως, μεθ' ἧς ἐσμὲν τῆς ὁσιότητος ὑμῶν ἐν Χριστῷ τέκνον.

Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας

Τὴν 24 Αὐγούστου 1853 ἐν Ἰασίῳ.

ιε'.

Τὴν ὑμετέραν περισπούδαστον Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπάζομαι. Διερευνῶν κατὰ χρέος ἀδελφικὸν τὸ αἴσιον τῆς περισπούδαστου μοι ἀγαθῆς ὑμῶν ὑγείας, ἔρχομαι διὰ τῆς παρουσίας μου νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῆς Σεβασμίας μοι ὑμετέρας Ἱεράς Κοινοτήτος, ὅτι ἡ αὐτοῦ ἐψηλότης ὁ Ἱγεμὼν μὲ ὄλον ὅτι καὶ ἰδίως ἔγραψεν εἰς ἀπάντησιν τῆς προλαβούσης Ἱεροσφραγίστου τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγίστης Λαύρας, ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὴν Μολδαβικὴν Σκήτην, διέταξεν ὅμως καὶ ἐμὲ προφορικῶς νὰ γράψω περὶ τῆς Σκήτεως συνωδᾶ τῇ ἐννοίᾳ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολῆς τοῦ ὑψους του, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔλειψε νὰ ἐκκληρώσῃ ὑπὲρ ἐκείνης τὰς δοθείσας ὑποσχέσεις του διὰ τῶν ὄσων τῇ ἐδωρησάτο, γνωστῶν ἤδη καὶ τῇ ὑμετέρα Ἱερά Κοινοτήτι, τὴν ὁποίαν ἀξιοῖ καὶ δι' ἐμοῦ ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ ἀποτελειώσῃ τὰ πρὸς βελτιώσιν καὶ πρόοδον τῆς Σκήτεως χρειώδη, διὰ

τῆς χορηγήσεως εἰς αὐτὴν ἐκτάσεως περιφερείας, ξυλείας, καὶ λοιπῶν, ὅσα ἡ πατρικὴ ὑμῶν πρόνοια ἐγκρίνει κατὰ τὰς ἀνάγκας, σύμφωνα μὲ τὰς ἀξιώσεις τῶν Μολδαυῶν Πατέρων. Τὴν θέλησιν τοῦ ὕψους του ἐκκληρῶν ὄθεν ἀξιῶ καὶ γὰρ τὴν Σεβασμίαν μοι Ἱερὰν Κοινότητα ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀνάγκας τῆς Σκήτεως, καὶ ἐνδῶση εἰς τὰς εἰρημένας ἀξιώσεις τῶν Μολδαυῶν πατέρων, τὸ μὲν διὰ τὴν προόδον ἐκείνης, ἔξ οὗ θέλει προσεπαυξήσῃ ὁ ἀποδιδόμενος ἐπαξίως πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν ἔπαινος, τὸ δὲ καὶ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ Ἡγεμόνος, δυναμένου νὰ ὠφελεῖ πάντοτε ὡς ἐκ τούτου τὰ ἐνταῦθα Ἱερὰ ἡμῶν καταγῶγια. Ταῦτα ἐκθέτων καὶ ἤδη ὑμῖν δράτομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐπαναλάβω τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς τὴν ὑμετέραν Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν ἰδιαιτέρας ἀφοσιώσεως καὶ σέβας μου, μεθ' ὧν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειωθῶ τῆς ὑμετέρας περὶ σπουδάστου μοι Πανοσιολογιότητος ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Ἀρχιμανδρίτης Νεῖλος Ἐσφιγμενίτης

Τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1853 Ἱάσιον πρὸς τὴν Μεγίστην Λαύραν.

ισ'.

Τὴν ὑμετέραν θειοτάτην ἡμῖν Παναγιότητα υἱκῶς προσκυνούντες μετ' εὐλαβείας ἀσπαζόμεθα τὴν δεξιάν της. Παρουσιασθέντες ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος οἱ εἰς τὸ ἀγιώνυμον Ὁρος τοῦ Ἁθωνος ἐνασκούμενοι πατέρες Μολδανοί, ὅτε ὁ Νήφων καὶ ὁ Νεκτάριος, ἔφερον εἰς γνῶσιν ἡμῶν, ὅτι πρὶν τῷ κατὰ τὸ 1821 πολιτικῶν συμβάντων, ὁ ἔν μακαρίᾳ τῇ λήξει πνευματικὸς Ἰουστίνος ὁ Πατάπιος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς εἶχον συγκεντρώσει τὴν πρὸς τὸν θεᾶρεστον σκοπὸν διαμονὴν των ἐντινι κελλίῳ ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρομοῦ σεμνυνομένῳ καὶ ἐν τοῖς συνόροις τῆς Ἱερᾶς καὶ Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου κειμένῳ, εἰς Σκήτην μεταποιῆσαι τοῦτο προουθέμενοι, κατὰ τὸ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς εἰρημένης Λαύρας γεγονὸς σύμφωνον, ὑπὸ δεκατριῶν ἄρθρων συντεθέν, μὴ πραγματοποιηθὲν δὲ διὰ τὰ τότε λαβόντα χώραν γνωστὰ πολιτικὰ συμβάντα, καὶ ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Κυρίῳ ἀναπαυθέντες ἐκεῖνοι Πατέρες ἐπανελθόντες ἐνταῦθα, διὰ νὰ ἀποφύγῃσι τὸν τότε ἐπικείμενον κίνδυνον, ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸ σύμφωνον τῆς Λαύρας, παρακαταθέσαντες αὐτὸ εἰς τὴν ἐνθάδε ἁγίαν μονὴν τοῦ Νιέμτζου, παρεκάλεσαν δὲ θερμῶς ἡμᾶς ὅπως λαμ-

ὑπὲρ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ περιεχομένου του, καὶ συνδράμωμεν συνάμα ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ἀξιωμαίου σκοποῦ τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει εἰρημένων Πατέρων· καὶ δὴ ἀσπασθέντες τὴν πρότασιν τῶν ἀξιωσάντων ἡμᾶς Πατέρων, τοσοῦτον δεινοπαθησάντων καὶ δεινοπαθούτων μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρου ἀγαθοῦ σκοποῦ, καὶ ἐπιδοκιμάσαντες αὐτήν, διότι ἡμεῖς τε ὑπὸ διακαοῦς πρὸς τὰ θεῖα ζήλου κινούμενοι τὰ μέγιστα ποθοῦμεν συντελεῖν, ὡς ἡ χήρα κἀν διὰ τῶν λεπτῶν της, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἀπ' αἰῶνος ἐνυπαρχόντων γεραῶν σκηνωμάτων καὶ καταγωγίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐκ νέου σύστασιν αὐτῶν, ἵνα παρὰ τῷ ἐν οὐρανοῖς Πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ χάριν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν τύχωμεν, ὡς καὶ οἱ ἀείμνηστοι καὶ ἐν ἀρεταῖς διαπρέψαντες προκάτοχοι ἡμῶν φιλόχοιστοι Ἡγεμόνες τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσωτηρίου ἡγεμονείας, διαγνοῦντες δὲ ἀρκούντως τὸ περιεχόμενον τοῦ συμφώνου, δὲν ἐλείψαμεν τοῦ ν' ἀπευθύνωμεν διὰ τῶν αὐτῶν Πατέρων τὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀξιώσεις ἡμῶν, πρὸς τὴν Ἱερὰν Μεγίστην Λαύραν, ἣτις ἀξιωμαίως μάλλα προσενεχθεῖσα εἰς τὴν πρότασιν ἡμῶν περὶ μορφώσεως τοῦ πρῶην κελλίου τοῦ Προδρομοῦ εἰς Σκήτην πρὸς τοῦ ἀσχεῖσθαι ἐν αὐτῇ τοὺς Μολδανοὺς Πατέρας, παρεδέχθη ταύτην, συνεπεῖα δὲ τοῦ παλαιοῦ συμφώνου της, νέον μετ' αὐτῶν προσαικόντως συνέταξαν, ἐκ 4 ἀρθρων συνισταμένων, τῶν ὁποίων τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τὰ συμβαλόντα μέρη ἀμοιβαίως συνεπεσχέθησαν. Μετὰ ταῦτα ἐπανακάμψας ἐνταῦθα εἰς ἐκ τῶν εἰρημένων Μολδαυῶν Πατέρων ἐνεχείρησεν ἡμῖν Ἱεροσφράγιστον τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας, δι' ἧς ἐξητήσατο αὐτῇ τὴν Ἡγεμονικὴν ἡμῶν συνδρομήν, καὶ τὴν ἔκδοσιν χρυσοβούλλου πρὸς συντήρησιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σκήτεως· ταύτην ὄθεν, ὅσον ἐνεστὶν αὐτοῖς χορηγήσαντες ἐκ τῆς μερικῆς ἡμῶν περιουσίας τριακυσίων φλωρίων ὀλλανδικῶν ἐνιαύσιον εἰσόδημα διὰ τὴν συντήρησιν τῆς Μολδαυικῆς ταύτης Σκήτεως, ἀπεφνήναμεν δι' ἐπισήμου ἡγεμονικοῦ ἡμῶν χρυσοβούλλου, οὗτινος ἴσον ἐπισυνάπτομεν ἐν μεταφράσει εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν πρὸς γνῶσιν καὶ τῆς ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος οὐχ ἦντιον δὲ καὶ ἄλλα τινά, ὡς ἀργυρᾶ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια τῇ αὐτῇ Σκήτῃ ἐδωρησάμεθα. Λίαν καλὰ ταῦτα ὄντα χρῆζουσιν ἀνυπερθέτως καὶ τῆς Πατριαρχικῆς ἐπικυρώσεως τῆς θειοτάτης αὐτῆς Παναγιότητος διὰ τῆς ἐκδόσεως συνήθους συνοδικοῦ συγγιλίου, ἵνα δυνάμει τούτου ὅτε θεάρεστος σκοπός, ὑπὲρ οὗ ταῦτα πάντα γεγῶνασιν, ἐπὶ στερεωτέραις κρηπίσι παγιωθῆσεται, καὶ ὡς διὰ τοῦ συμφώ-

νον ἐπισημῶς διωμολογηθεῖσαι ὑπὸ τῶν μερῶν ἀποβιβαταὶ ὑποχρεώσεις, ὡς καὶ τὸ περιεχόμενον ἐπίσης τοῦ παρ' ἡμῶν ἐκδοθέντος χρυσοβούλλου ἐν ἀγιότητι καὶ ἀπαρρασημειώτως τηρηθήσονται. Τοῦτου ἕνεκα ἀξιούμεν τὴν ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα, ὅπως ἀσπασαμένη καὶ αὕτη τὸν θεάρεστον τοῦτον σκοπὸν ἡμῶν, καὶ παραδεχθεῖσα πατρικῶς τὴν νύκην ἡμῶν πρότασιν, ἐκδώσῃ τὸ περὶ ὃ λόγος συνοδικὸν Συγγίλιον κατὰ τὰ ἔκκαλαι ἔθιμα τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διακοινοῦσα ἡμῖν τε ἐγκαίρως τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας ἀξιώσεως. Καὶ ταῦτα μὲν, αἱ δὲ πατρικαὶ αὐτῆς εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι εἶησαν διὰ βίου ἀρραγαί.

Τὴν 24 Αὐγούστου 1853 ἐν Ἰασίῳ.

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης ἡμῖν Παναγιότητος τέκνον ἐν Κυρίῳ

Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας

εἰ'

† **Ἄνθιμος ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.**

† Ὁσιώτατοι προηγούμενοι καὶ λοιποὶ πατέρες τοῦ ἐν τῷ ἀγιω-
νύμῳ Ὅρει τοῦ Ἁθωνος κειμένου Ἱεροῦ καὶ Σεβασμίου ἡμετέρου
πατριαρχικοῦ καὶ σταυροπηγιακοῦ Μοναστηρίου τῆς Μεγίστης Λαύρας.
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά. Χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ
Θεοῦ.

| Ἐξ ὧν ἔγραψε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸ τινος καιροῦ ὁ εὐσεβέστα-
τὸς καὶ ὑψηλότατος αὐθέντης πάσης Μολδοβλαχίας, ἔγνωμεν τὸν θεά-
ρεστον ἡγεμονικὸν ζῆλον τῆς ὑψηλότητός του εἰς τὴν ἀποκατάστασιν
τῆς Μολδαυικῆς Σκήτεως τοῦ τιμίου Προδρόμου, περὶ ἧς συνεννοη-
θεῖς ἡ ὑψηλότης του προλαβόντος καὶ μετὰ τῆς Ὁσιότητός σας, ἐξέ-
δωκε καὶ ἡγεμονικὸν αὐτοῦ χρυσοβούλλον, καὶ ἐπομένως ἀξιοῖ τὴν
Ἐκκλησίαν καὶ περὶ ἐκδόσεως Πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ συγγιλιώ-
δους Γράμματος, ἐπικυρωτικοῦ τῶν οὕτω θεοφιλῶς διαπεπραγμένων
πρὸς μείζονα πληροφορίαν τῆς Ὁσιότητός σας δὲν λείπομεν διαπέμ-
ψαι ὑμῖν περικλειστα ἐν τῇ παρουσίᾳ ἡμῶν ἐπιστολὴν τὴν τε διαληφθὲν
ἡγεμονικὸν Γράμμα, καὶ τὸ ἴσον τοῦ χρυσοβούλλου μεταπεφρασμένου,
καὶ ἐπειδὴ οὐχ' ἦτον ἐφιεμένα τὴν ἐξάνυσιν καὶ ἀποπεράτωσιν τῆς
θεοφιλοῦς ταύτης ὑποθέσεως, πρὸς τε ὑποχρέωσιν τοῦ ἐν τοσοῦτῳ χρι-
στιανικῷ ζήλῳ γράφοντος καὶ αἰτουμένου περὶ αὐτῆς εὐσεβοῦς ἡγεμό-
νος, καὶ πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ διακαοῦς πόθου τῶν Μολδαυῶν πατέ-

ρων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς εὐκλείαν τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς, ἐν τοσοῦτῳ δὲ μὴ γενομένης παρ' ὑμῶν τῆς ἀπατιουμένης περὶ τοῦτου τακτικῆς εἰδοποιήσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐγκρίναντες δοῦναι τῇ ὁσιότητί σας νύξιν, ἰδοὺ πληροφοροῦμεν ὑμᾶς ἐπὶ τοῦ παρόντος, συναποστέλλοντες, ὡς εἴρηται, καὶ τὰ δηθέντα ἡγεμονικὰ ἔγγραφα· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μεθ' ὑμῶν.

αωνγ· ὀκτωβρίου κβ'

† Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ εὐχέτης

ιη'

Γρηγόριος Ἀλεξάνδρου Γκίκας B. B.

Ἐλέφ Θεοῦ

Ἡγεμῶν τῆς Μολδαβίας.

Εὐλογον καὶ τῇ ψυχῇ λίαν ἐπωφελὲς τὸ πράττειν τὰ τῷ ὑψίστῳ Πλάστῃ ἡμῶν ἀρεστά. Τὸ θεῖον εὐαγγέλιον καὶ ἡ ἁγία ἡμῶν ἐκκλησία ἀκαταπαύστως διδάσκει καὶ προτρέπει ἡμᾶς εἰς τοῦτο, δεικνύουσά μας, ὅτι μειαξὺ τῶν πρωτίστων ἀγαθοεργιῶν εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη, διὰ τῆς ὁποίας δύναται νὰ καλυφθῇ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων μας διὰ νὰ γίνωμεν ἔπειτα μέτοχοι τῆς αἰωνίου ζωῆς, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται· ἐὰν λοιπὸν πᾶσα ἐλεημοσύνη εἶναι δεκτὴ παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ πρόξενος τῆς οὐρανίου εὐδαιμονίας, ἐννοεῖται ὅτι πολὺ περισσότερον εἶναι ἡ ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν σκηνωμάτων, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐξασκουμένων γινομένη· διότι χρεωστοῦμεν ἅπαντες νὰ συνδράμωμεν τὸ κατὰ δύναμιν ἐκείνους, οἵτινες προσήλωσαν τὸν νοῦν των πρὸς τὸν Κύριον τῶν πάντων, δεόμενοι ἀκαταπαύστως ὑπὲρ τῶν φιλοχρίστων, παρητηθέντες τῶν ἐγκοσμίων, καὶ λειτουργοὶ γεγονότες τοῦ ἐν Ὑψίστοις, καὶ τοῦτο ἵνα μὴ, ὡς ἐκ τῆς ἑλλείψεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ἐμπόδιόν τι γένηται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καλῶν πράξεων. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς κινούμενοι ὑπὸ ζήλου διὰ τὰ Ἱερὰ τοῦ Θεοῦ Σκηνώματα, ἐπιθυμοῦντες δὲ τὴν αὔξησιν τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, καὶ μιμούμενοι τὴν χήραν τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν παρεβλέψαμεν, καθὼς ὅσον ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν τὰ Ἱερὰ ἡμῶν χρῆ, μετὰ τῶν ὁποίων μᾶς συνδέει τὸ μέγα βᾶρος τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν πατρίδος Μολδαβίας, εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς ὁποίας προσεκλήθημεν κατὰ τὴν θέλησιν τῆς προνοίας, ἀλλὰ πλησίον τῶν μεριμνῶν τὰς ὁποίας πᾶσαν στιγμὴν ἔχομεν, καὶ τῶν ἀκαταπαύστων προσπαθειῶν τὰς ὁποίας καταβάλλομεν διὰ τὴν

~~προόδου καὶ βελτίωσιν τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ τόπου, δὲν λείπομεν ν'~~
 ἀκούσωμεν καὶ τὴν κλήσιν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἡμῶν κινεῖται,
 ἥτοι νὰ εὐεργετῶμεν τὰ κοινὰ καταστήματα, μὴ ἀμφιβάλλοντες, ὅτι
 δι' ἔργων ἀρεστῶν τῷ Θεῷ, ἅτινα εἰσὶ τὸ θεμέλιον τῆς προόδου, καὶ
 τῆς εὐσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, θέλομεν δυναθῆν νὰ ἐπι-
 σύρῃ ἐπὶ τῶν προσπαθειῶν καὶ ἐργασιῶν ἡμῶν τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐν
 τοῖς ὑψίστοις.

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τὰς περιστάσεις,
 τὰς ἀφορώσας τὸ μέρος τὸ ὀνομαζόμενον Κελλίον τοῦ Γιαννακοπού-
 λου τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἁθωνος, εἰς τὸ
 ὁποῖον μέρος καὶ κελλίον, τὸ ἐν τοῖς ὄρεισι τῆς μεγάλης Λαύρας τοῦ
 ἁγίου Ἀθανασίου κείμενον, ἤσκησαν κατὰ πρῶτον ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ
 μνήμῃ πνευματικὸς Ἰουστίνος Ρωμοῦνος Μολδαβός, ἐξουσιάζας ἐκεῖνο
 καλῇ τῇ πίστει, καὶ ἐξοδεύσας διὰ τὴν βελτίωσιν του, καὶ πρὸς τὸν
 σκοπὸν τὸν νὰ τὸ μεταβάλλῃ εἰς τάξιν Σκήτης, ὑποκειμένης τῇ ῥη-
 θείᾳ Λαύρᾳ, μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Γέρω Πα-
 ταλίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ διαδόχων τοῦ Ἰουστίνου καὶ ἰδόντες ὅτι
 κατὰ τὴν μεσολάβησιν τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μολδαβίας
 ἀοιδίμου Βενιαμὶν Κωστάκη, εἶχεν ἐκδοθῆ παρὰ τῆς εἰρημένης Λαύρας
 τῷ 1820 ἔτει κατὰ μῆνα Ἰούνιον καὶ ἔγγραφον ἐπικυρωτικὸν τῆς
 μεταρρυθμίσεως τοῦ ρηθέντος τόπου καὶ Κελλίου εἰς Σκήτην ὑπογε-
 γραμμένον ὑπὸ τῶν Πατέρων τῶν ἀποτελούντων τὸ κοινὸν τῆς ἁγίας
 Λαύρας, καὶ φέρον καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Μοναστηρίου, διὰ νὰ χρησι-
 μεύσῃ εἰς σκήτην πρὸς κοινοβιακὴν ζωὴν τῶν Ρουμούνων Μολδαβῶν,
 οἵτινες ἀποκαθιστῶνται μετ' εὐλαβείας εἰς τοὺς ἁγίους τούτους τόπους
 πρὸς ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν, καὶ ἀναγερωθῆ ἐπὶ τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ ἐκ-
 κλησία καὶ κελλία, τὸ ὁποῖον ἔγγραφον, περιέχον τὴν ἀνωτέρω διατά-
 ξιν εἰς 13 ἀρθρα, ἐδόθη τότε εἰς τοὺς Πατέρας τῷ Γέροντι Παταλίῳ,
 καὶ τῷ Συναδέλφῳ αὐτοῦ Γρηγορίῳ μοναχῷ, τοῖς διαδόχοις τοῦ οἴου
 Ἰουστίνου, καὶ ὅτι οὗτοι ἔπειτα ἦλθον εἰς Μολδαβίαν διὰ νὰ ἀποκτή-
 σουν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ἀνάγερσιν τῆς Σκήτης μέσα, ἀλλ' εἶτε ὡς ἐκ
 τῶν καιρικῶν περιστάσεων, εἶτε ὡς ἐκ τῶν δυσκολιῶν αἵτινες ἠμπόδι-
 σαν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀξιεπαίνου αὐτῶν σκοποῦ, δὲν ἐπέστρεψαν ὀπί-
 σω, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τῶν ἐνταῦθα εἰς Μολδαβίαν, ἡ Ἱερά
 Λαύρα δι' ἄλλειψιν διαδόχων τῶν διέθεσε τὸν τόπον ἐκεῖνον εἶτε Κελ-
 λίον κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ ἐκεῖ ὡς πρὸς τὰ τοιαῦτα ἔθιμα, πωλήσασα
 αὐτὸν εἰς διάφορα πρόσωπα. Ἐπειτα ὁμοῦς εὐρεθέντος τοῦ ἐπικυρωτικοῦ

ἐκείνου ἐγγράφου τῶν 1820 ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῷ καλουμένῳ τοῦ Νιάμιτζου διὰ τῶν Πατέρων Νήφωνος καὶ Νεκταρίου, ἐλθόντων ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἁθῶνος πρὸς τὸν σκοπὸν πάντοτε τοῦ νὰ κατορθώσουν τὴν εἰρημένην Σκήτην καὶ παρουσιασθέντος ἡμῖν, δὲν παρεβλέψαμεν νὰ ἐκτελέσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξετελέσθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἀλλ' ὡς Κυβερνήτης τοῦ τόπου τούτου προνοῶν ὑπὲρ τῶν τῷ Θεῷ ἀφιερωμένων ἐκρίναμεν χρέος ἡμῶν νὰ μὴν ἀφίσωμεν ἀτελοφόρητον τὸ τοιοῦτον δικαίωμα, τὸ ὁποῖον οἱ Μολδαβοὶ πατέρες ἀπέκτησαν δ' ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς καὶ διὰ τῶν εἰρημένων Πατέρων ἐπιστρεψάντων εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος.

Ἐμεσολαβήσαμεν δι' ἐπιστολῆς μας πρὸς τὴν Ἱερὰν Λαύραν τὸ νὰ δοθῇ ἄδεια νὰ γίνῃ καὶ αὐτῆς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος Σκήτη, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ προλαβόντος ἐγγράφου. Τὸ κοινὸν τῆς Λαύρας ταύτης κινήθην ὑπὸ θεοῦ ζήλου, δὲν παρέβλεψε τὴν πρότασίν μας, σύμμορφον τῇ θελήσει τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μολδαβίας ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν Μολδαβῶν, τῶν πρὸς ἄσκησιν ἀπερχομένων εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, ἀλλὰ κατὰ τὴν παροῦσαν ὀλόκληρον διάταξιν, τῇ συναινέσει καὶ τῶν Πατέρων Νήφωνος καὶ Νεκταρίου ἐνέκρινεν ἀπεφάσισεν ὅτι τὸ προλαβὸν ἐγγραφοῦν τῶν 1820 νὰ ἔχη ἅπασαν τὴν ἰσχύν του, προστιθεμένων ἐν αὐτῷ τῶν ἐλλειψάντων, ὥστε κοινῇ τῇ γνώμῃ καὶ κοινῇ τῇ θελήσει διέταξε τὰ ἀκόλουθα, καὶ ῥητῶς.

Α'. Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον Κελλίον τοῦ τιμίου Προδρόμου ἔχει ὀροθετημένην ἔκτασιν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσκησομένων κοινοβιακῶς ἐν αὐτῷ περιορίζεται πρὸς τὸ παρὸν εἴκοσι ἐὰν δὲ καλέσῃ ἢ χρεῖα ν' αὐξήσῃ, ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν ἐν ἐκείνῳ συνασκουμένων, τὸ τοιοῦτον θέλει γίνεσθαι διὰ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ μοναστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖται ὅτι θέλει τοῖς δίδει τότε καὶ τὸν ἀναγκαῖον τόπον δι' αὐλήν, διὰ κῆπον καὶ ἄμπελον περὶ τὴν Σκήτην, καὶ κατὰ τὴν διάληψιν τοῦ β'. ἄρθρου τοῦ παλαιοῦ ἐγγράφου.

Β'. Ἡ οἰκία αὕτη ἐφ' ὅσον διετελεῖ εἰς κελλίον ἔδιδε τῇ Ἱερᾷ Λαύρᾳ εἰσοδήματα τινὰ ὡς καὶ τὰ λοιπὰ Κελλία, ἧδη δὲ μεταρρυθμισθεῖσα εἰς Σκήτην, διότι θέλει παύσει ἡ δόσις τῶν εἰσοδημάτων ἐκείνων, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅτι ἡ κοινότης τῆς Σκήτεως ταύτης τοῦ τιμίου Προδρόμου νὰ πληρώνη κατ' ἔτος εἰς τὴν Ἱερὰν μεγάλην Λαύραν ὑπὸ τὸ ὄνομα κυριαρχικοῦ δικαιώματος ἀνά 1000 γρόσια ἐκτὸς τῶν βασιλικῶν καὶ ἐγχαωρίων φόρων, οἵτινες ὡς ἀναπόφευκτοι προσδιορίζονται ὑπὸ τῆς Κοινότητος τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ οἵτινες κατὰ τὴν διάληψιν

τοῦ ὃ ἄρθρου τοῦ παλαιοῦ ἔγγραφου, ἐννοεῖται πάλιν ὅτι θέλη πληρῶνται κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν πληρῶνουν αὐτοὺς καὶ αἱ λοιπαὶ παρόμοιαι Σκήται.

Γ'. Τὰ διαληφθέντα 1000 γρόσια κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θέλουν ἐλαττοῦνται, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον στερεῖται τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ Β'. εἰρημένου εἰσοδήματος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Μολδαβοὶ πατέρες θέλουν εὐκολύνονται μὲ τὴν ἀναγκαίαν δι' οἰκοδομὴν ξυλικὴν ἐκ τοῦ δάσους τοῦ Μοναστηρίου εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Σκήτης ἀπὸ ξυλικὴν δι' ἐργόχειρα, ἀπὸ ξύλα τῆς φωτιᾶς, ἀπὸ ἄσβεστον καὶ λοιπά, ἀπέναντι τῶν ὁποίων τὸ Μοναστήριον δικαιοῦται νὰ ὠφεληῖται τοῦ ἐτησίου τούτου εἰσοδήματος τὸ ὁποῖον καίτοι μικρόν, ἀκριβῶς θεωρουμένου πατέρων Μολδαβῶν. Ἐπὶ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σκήτης ἀπεφασίσθη νὰ χαραχθῆ ἡ τομὴ τῆς κάρας τοῦ ἁγίου Προφήτου Προδρόμου μὲ ὁμανικὴν ἐπιγραφὴν «σφραγὶς τῆς Μολδαβικῆς Σκήτης τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει τῆς Λαύρας 1852». Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη καὶ μία ἄλλη σφραγὶς μικροτέρα, ἀμφότεραι δὲ ἐδόθησαν ἵνα τηρῆ ταύτας ὁ Ὁσιώτατος Πνευματικὸς καὶ Δικαῖος Νήφων, διὰ νὰ χρησιμεύουν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Σκήτης, ἡ μὲν διὰ τὰς ἀποδείξεις τῶν ἐλεῶν, ἡ δὲ διὰ τὴν σφραγίσιν τῶν γραμμάτων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Κοινότητος τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἀντιγραφεῖσα εἰς τὸ ἔγγραφον τῶν 24 Σεπτεμβρίου 1852, ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Προηγουμένου Σωφρονίου, τοῦ Προηγουμένου Κυρίλλου, τοῦ Προηγουμένου Γαβριήλ, τοῦ Προηγουμένου Ἀμβροσίου τοῦ Γέρου Νεοφύτου τοῦ Χ' Γρηγορίου, τοῦ Χ' Διονυσίου, τοῦ Γέρου Κυρίλλου ἐπιτρόπου, τοῦ Μοναχοῦ Μελχισεδέκ ἐπιτρόπου ἀπάντων τούτων ὄντων μελῶν τῆς Κοινότητος τῆς Ἱερᾶς καὶ μεγίστης Λαύρας, ὡς ἐπίσης καὶ παρὰ τοῦ Πνευματικοῦ Νήφωνος, καὶ τοῦ Ἱερομονάχου Νεκταρίου, καὶ ἄλλων συναδέλφων αὐτῶν Μολδαβῶν Πατέρων καὶ ἐπεκυρώθη τῇ τε σφραγίδι τῆς Ἱερᾶς Λαύρας καὶ τῆς Σκήτης πρὸς αἰώνιον καὶ ἀμετάβλητον ἐξακολούθησιν.

Ὅθεν παρουσιάσαντες ἡμῖν τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφον τοῦ Ὁσιωτάτου Ἱερομονάχου Νεκταρίου, ἀποσταλέντος ἐκ μέρους τῆς Σκήτης, καὶ κομίσαντος μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἀπὸ 30 Μαρτίου 1853 ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀπηύθυναν οἱ ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς Λαύρας, μεσολαβοῦντες νὰ ἐπικυρώσωμεν τὴν τοιαύτην διάταξιν δι' Ἡγεμονικοῦ χρυσοβούλλου, ἡμεῖς διὰ τὸν πρὸς τὰ θεῖα ζήλον, καὶ κατὰ τὸ χρέος ἡμῶν ὑπὲρ Ἱεροῦ σκηνάματος ἐν ᾧ θέλουν ἐγείρονται ἰκεσίαι πρὸς Θεὸν διὰ τὰς

φωχὰς τῶν τε χοισιτανῶν, τὴν ἡμετέραν, καὶ τῆς γενεᾶς ἡμῶν, ἐπικυροῦντες τὰς διατάξεις, τόσον τὰς παλαιᾶς, ὅσον καὶ τὰς νέας, αἵτινες ἀφορῶσι τὴν αἰώνιον παγίωσιν τῆς Σκήτεως ταύτης τῇ δωροῦμεν συγχρόνως ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐν κεφάλαιον 3000 φράγκ. τῶν ὁποίων ὁ τόκος 300 κατ' ἔτος εἶναι ὠρισμένος αἰωνίως διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Ἱεροῦ τούτου Σκηνώματος. Ἐναποθέτοντες δὲ τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἰς τὸ ταμεῖον τῆς γενικῆς διευθύνσεως τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐνταῦθα εἰς Ἰάσιον, καθέδρα τῆς Ἡγεμονίας, καὶ πρωτεύουσαν τοῦ τόπου, ὑποχρεοῦμεν αὐτὴν νὰ στέλλῃ τακτικῶς ἕκαστον ἔτος εἰς τὴν εἰρημένην Σκήτην ἐκεῖνα τὰ 300 καὶ ὅπως τὰ ἡμίση κατὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον, τὰ δὲ ἄλλα ἡμίση κατὰ τὸν ἅγιον Δημήτριον διὰ τοῦ Ἡγουμένου τοῦ ἐνταῦθα Μοναστηρίου τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, λαμβάνουσα ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν σφραγίδα τῆς Σκήτης περὶ τῆς παραλαβῆς αὐτῶν. Τὸ παρὸν χρυσόβουλλον θέλει μένει εἰς τήρησιν ἐν τῇ εἰρημένῃ Σκήτῃ, τῇ δὲ ἐπιτροπῇ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐδόθη ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον, τῇ ἐδόθησαν δὲ ἐπίσης ἀντίγραφα καὶ τῶν ἄνω εἰρημένων ἐγγράφων κατ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐπιστολὴν τῶν 30 Μαρτίου τοῦ τρέχοντος ἔτους 1853 τὴν σταλεῖσαν ἡμῖν παρὰ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ἱερᾶς μεγάλης Λαύρας, ἣ ὤθησα ἐπιτροπῇ θέλει τηρήσει αὐτὴν ἐν πρωτοτύπῳ. Παρακαλοῦμεν δὲ τόσον τοὺς σημερινοὺς ἐπιτρόπους, ὅσον καὶ τοὺς εἰς τὸ μέλλον ἔσομένους, νὰ φυλάξωσιν αἰωνίως ἀπαραμείωτον τὴν διάταξιν ταύτην τῶν ἀνωτέρω κατὰ τὴν ἡμετέραν διάνοιαν καὶ βούλησιν, χωρὶς νὰ γίνεταί ποτε χρῆσις τοῦ δωρηθέντος παρ' ἡμῶν χρηματικοῦ κεφαλαίου, οὔτε τοῦ ἔτησιου αὐτοῦ εισοδήματος δι' ἄλλην τινὰ ἀνάγκην εἰμὴ διὰ μόνην τὴν παρ' ἡμῶν ἀποφασισθεῖσαν, διὰ νὰ ἔχη τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐν ταῖς ὑψίστοις. Συγχρόνως παρακαλοῦμεν καὶ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ πολυέλεος Θεὸς θέλει ὑψώσει μεθ' ἡμᾶς Κυριάρχας Ἡγεμόνας εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ὀρκίζομεν αὐτοὺς νὰ στηρίξωσι κατ' ὀλοκληρίαν τὴν δώρησίν μας ταύτην διὰ τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς Ἡγεμονίας τῶν, χωρὶς νὰ τὴν διασεύσωσιν ὀλοτελῶς, ἀλλὰ μάλιστα διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος, καὶ τὴν πρόοδον αὐτοῦ νὰ τῷ προσθέσωσιν ἑλέη καὶ δωρήματα πρὸς ἀνεξάλειπτον.

Ἐποχρεοῦμεν δὲ καὶ τοὺς πατέρας τοὺς ζῶντας ἐν τῇ σκήτῃ ταύτῃ νὰ διάγωσι διὰ παντὸς κοινοβιακῶς, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Κοινοβιακῶν Μοναστηρίων τοῦ ἁγίου Ὁρους Ἀθῶνος, μνημονεύοντες ἡμῶν καὶ τῶν προγόνων ἡμῶν πάντοτε ἐν ταῖς πρὸς τὸν ὑψιστον

ἀγίαις αὐτῶν θυσίαις, διότι ἐκτὸς τοῦ ἔτησιου εἰσοδήματος, μὲ τὸ ὁποῖον ἐλεήσαμεν τὴν Σκήτην, καὶ ἑτέρων τὰ ὁποῖα μᾶς ἐφώτισεν ὁ Θεός, τὴν ἐπροικίσασιν καὶ μὲ ἀργυρᾶ σκευή, Ἱερᾶ ἄμφια, καὶ λοιπά, μὴ λείποντες καὶ τοῦ λοιποῦ, ὅσον ζῶμεν, νὰ τὴν βοηθῶμεν μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὡς Κτήτωρ. Ὡσαύτως εἰσὶν ὑπόχρεοι οἱ ἐν τῇ Σκῆτι ταύτῃ διάγοντες πατέρες νὰ μὴν ἀποξενώσωσι καὶ ὅσα θέλουν δωρηθῆ καὶ τοῦ λοιποῦ καὶ παρ' ἄλλων δωρητῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου νὰ τὰ ἐξασφαλίσωσι πρὸς ὄφελος τῆς Σκῆτης· καὶ διὰ νὰ τηρηθῶσι πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀπαραιμῶτα καὶ ἀδιάσπυρα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, γινομένης ἐκ μέρους ἡμῶν αἰτήσεως πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκου-
μενικὸν Πατριάρχην θέλει ἐκδοθῆ καὶ Συνοδικὸν Συγγίλιον κατὰ τὴν εἰθισμένην εἰς τὰ τοιαῦτα τάξιν.

Ἐξεδόθη τὸ παρὸν χρυσόβουλλον τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἐξουσίας ἡμῶν ἐν τῇ Ἡγεμονείᾳ τῆς Μολδαβίας ἐν τῇ πόλει Ἰασίου καθέδρα τῆς Ἡγεμονείας, ἀπὸ δὲ τῆς Κοσμοσωτηρίας τῷ 1853 ἔτει τὴν 7ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεκυρώσαμεν τῇ ἰδίᾳ Ἡμῶν ὑπο-
γραφῇ καὶ τῇ Ἡγεμονικῇ Σφραγίδι.

Ἔπεται ἡ ὑπογραφή τῆς ὑψηλότητος του

Γρ. Γ. Β'. Β.

Ν. Σοῦτζος κ. λ. π.

Τὸ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως ὑπουργεῖον τὸ Ἴσον τοῦτο ὄν ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ χρυσοβούλλῳ ὑπ' ἀριθ' 3020, τῶν 7 Ἰουλίου τοῦ τρέχοντος ἔτους τῷ ἐκδοθέντι διὰ τοῦ ὑπουργείου τούτου, ἐπικυροῦται.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Ἰστράτης
(Τ. Σ.)

Ἀριθ. 3863 ἔτος 1853 Αὐγούστου 12

Τμημα Βον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύ-
σεως ὑπουργείου τῆς Ἡγεμονείας Μολδαβίας, ἀριθ. 3020 ἔτους 1853 Ἰουλίου 7.

Ὁ Τμηματάρχης
Δουλιξέσκος Κόμνος

ιβ'.

**Κύριλλος ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.**

Ὁσιώτατοι ἐπίτροποι καὶ λοιποὶ Πατέρες τοῦ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ

Ὅροι τοῦ Ἁθῶνος κειμένου Ἱεροῦ καὶ Σεβασμίου ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ σταυροπηγιακοῦ Μοναστηρίου τῆς Μεγίστης Λαύρας, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά. Χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ εὐσεβέστατος καὶ ὑψηλότατος αὐθέντης πάσης Μολδαβίας, Κύριος Γρηγόριος Γκίκας Βοεβόδας ἀναγγείλας ἡμῖν ἀρτίως δι' ἡγεμονικοῦ αὐτοῦ Γράμματος τὴν θεάρεστον καὶ ψυχοφελῆ αὐτοῦ ἀπόφασιν περὶ τῆς πρὸ χρόνων μὲν ἱκανῶν μελετηθείσης καὶ συμφωνηθείσης, ἐσχάτως δὲ καὶ εἰς πράξιν βληθείσης ἀποκαταστάσεως Μολδαβικῆς Σκήτης ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρόμου, καὶ οὔσης πρότερον κελλίον ἀνῆκον καὶ ὑποκείμενον τῇ Ἱερᾷ ὑμῶν Μονῇ ὅτι δηλαδὴ ἐδωρῆσατο μὲν αὐτῇ τῇ νέᾳ συγκροτηθησομένῃ Σκήτη καὶ Ἱερᾷ ἄμφια, καὶ σκεύη, καὶ λοιπά, ἔτι δέ, καὶ κεφάλαιον χρηματικὸν καθωρίσατο δὲ διὰ χρυσοβούλλου αὐτοῦ, καὶ κτητορικὰς τινὰς διατάξεις, διατηρηθησομένας εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ταῦτα ἡμῖν δηλώσας ἡ αὐτοῦ ὑψηλότης, γνωστὰ καὶ ὑμῖν προγεγονότα, ὡς ἡμῖν ἔγραψε· καὶ συγχρόνως ἀποστείλας καὶ ἴσον τοῦ ἐκδοθέντος χρυσοβούλλου, ἠξίωσεν ἐπικυρωθῆναι καὶ δι' ἡμετέρου ἐκκλησιαστικοῦ Σιγγιλιῶδους Γράμματος τούτου ἕνεκα περικλείοντες τῇ ὑμῶν ὁσιότητι τὸ ἴσον τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος χρυσοβούλλου, προτρεπόμεθα ὑμῖν, ὅπως διεξελθόντες αὐτό, καὶ παρατηρήσαντες τοὺς ἐν αὐτῷ ὅρους, καὶ κτητορικὰς διατάξεις περὶ τῆς ἀναφερομένης νέας Σκήτης, ἐὰν ὑπάρχει σύμφωνος καὶ συνάδουσα τούτοις καὶ ἡ κοινὴ ἡμῶν γνώμη, καὶ συγκατάθεσις· τότε θέλετε γράψαι πρὸς ἡμᾶς δι' ἐπισήμου ὑμῶν γραμματος, φέροντες καὶ τῆς Κοινότητος τὴν συνεπιδοκίμασίαν, ἵνα ἐκδώσωμεν τὸ ζητούμενον ὑπὸ τῆς ὑψηλότητός του Σιγγιλιῶδες γράμμα· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μεθ' ἡμῶν.

(ἡμερῶν Ἀπριλίου β΄.)

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χῳ Εὐχέτης

κ'.

Τὴν ὑμετέραν θειοτάτην καὶ προσκυνητὴν ἡμῖν Παναγιότητα δουλικῶς προσκυνοῦντες, τὴν παναγίαν αὐτῆς δεξιάν εὐλαβῶς κατασπαζόμεθα.

Μεθ' ὅσης οἶον τῆς εὐλαβείας κομισάμενοι τὴν παναγίαν καὶ προσκυνητὴν αὐτῆς ἐπιστολὴν ἠρῴσθημεν μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς τὰς ἐπιδαφιλευόμενας ἡμῖν παναγίας εὐχὰς ἀνέγνωμεν ἐπομένως μετ' ἐπιστασίας τὸ περιεχόμενον, καθὼς καὶ τὸ περικλεισθὲν ἐν αὐτῇ ἴσον τοῦ

Αὐθεντικῶ χρυσοβούλλου τοῦ ἀφορῶντος τὴν νεοσυστηθεῖσαν Μολδαβικὴν Κοινοβιακὴν Σκῆτην ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς καθ' ἡμᾶς μεγίστης Λαύρας καὶ ἀπέναντι αὐτῆς κειμένην βάσιν δὲν ἔχει κατ' ἀρχὰς σύστασις τῆς Σκῆτης ταύτης τότε γεγονὸς κατὰ τὸ 1820 ἔτος Μοναστηριακὸν σύμφωνον ἐκ 13 ἄρθρων συγκείμενον, καὶ τὸ κατὰ τὸ 1852 ἔτει ἐκ τεσσάρων ἄρθρων νεώτερον σύμφωνον, ὅπερ θεωρηθὲν ὡς οὐσιώδης ἰσοδύναμον καὶ ἀπαραίτητος συμπλήρωσις τοῦ μνησθέντος παλαιοῦ ἐγγράφου συνετιχθη ἐκ συμφώνου συνυπεγράφη καὶ ἐσφραγίσθη παρ' ἐκατέρων τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρὸς ἀμοιβαίαν καὶ διηνεκῆ τήρησιν. Διὰ τὸν προκείμενον δὲ σκοπὸν καὶ τὴν θεμελιώδη βάσιν τοῦ ἐκδοθησομένου Ἱεροῦ Σιγγιλιώδους γραμμῆτος κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον, σπεύδωμεν νὰ καθυποβάλωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀντίγραφον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος δύο Μοναστηριακῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ παγίωσις καὶ ἡ ἐπὶ τὸ μέλλον πορεία τῆς κοινοβιακῆς Σκῆτης ταύτης καὶ ὅστι μόναις συνάδει ἡ Μοναστηριακὴ κοινὴ γνώμη καὶ συγκατάθεσις· τὸ δὲ ἕκτον ἄρθρον τοῦ παλαιοῦ συμφώνου ἐπραγματοποιήθη ἐφ' ἀπαξ πρὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν κατὰ γράμμα καὶ νόημα, διότι κατ' αἴτησιν τῶν Μολδαβῶν πατέρων καὶ Αὐθεντικὴν ἀξίωσιν, παρεχώρησεν ἡ Μονὴ ἀπαξ διὰ παντὸς καὶ ἄλλον τόπον Μοναστηριακόν, ὅστις συνέχεται, καὶ συνηνώθη ἤδη εἰς ἓν, μετὰ τῆς πρώτης καὶ παλαιᾶς περιοχῆς τοῦ Κελλίου. Ἡ πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν προσκυνητῆ ἐπιστολὴ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρέχει γνώρισμα ἀναντίρρητον, ὅτι οὐδ' ὄλως ὑπάρχει ἀνεκτὸν τοῦ νὰ παρελκυσθῆ ἑτερόδοξη ἢ τοῦ δικαίου πλάστιγξ ἐφ' ᾧ καὶ τὸ ἱερὸν καθήκον ὑπαγορεύει νὰ ὁμολογήσωμεν χάριτας καὶ ἐκφρασθῶμεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ὑμετέραν θειοτάτην καὶ σοφωτάτην Παναγιότητα διὰ τὴν ἐνδεικνυμένην ἐκκλησιαστικὴν κηδεμονίαν καὶ εὐθύδικον προστασίαν ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν καὶ προσφιλεστάτων δικαιωμάτων, τῶν σεβασμίων καταγωγίων δι' ἃ ὑπὸ ἐμβροθεστάτης καὶ βαθείας συνέσεως καὶ δικαιοσύνης προαγομένη ἠδὲ ὁκνησε νὰ παρακαλέσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου Μοναστηριακὰς παρατηρήσεις.

Ἡ παροῦσα ἡμῶν ταπεινὴ ἀπάντησις καθὼς καὶ τὰ συνιστῶντα αὐτὴν ἴσα ἀπαράλλακτα συνεπιφέρουσι καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κατὰ τὸ εἶδος δι' ἐπισυστάσεως Κοινεσφραγίστου. Ἐν τοσοῦτοις ἐξετούμενοι τὰς παναγίας αὐτῆς εὐχὰς ἵνα ᾶσιν ἡμῖν

ἐφόδιον σωτηριωδῶν καταθυμίων, διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτης ὑποκλίσεως.

~~Ἐπιτὴ τῆς Μαΐου αἰών.~~

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης καὶ προσκνητῆς ὑμῖν Παναγιότητος:

Τέκνα ἐν Χριστῷ πειθήνια καὶ δοῦλοι.

Ἄπαντες οἱ προϊστάμενοι τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Λαύρας, καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ἐν Χῷ ἀδελφοί.

κα΄.

Τὴν ὑμετέραν πανοσιότητα ἀδελφικῶς κατασπαζόμεθα.

Οἱ προγενέστεροι προεστῶτες τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Μονῆς εἶχον μεταφθυθμίσει καὶ σχηματίσει τὸ ἀπέναντι τῆς Μονῆς ἡμέτερον Κελλίον τοῦ Τιμίου Προδρόμου, (κατὰ τὴν τοποθεσίαν τὴν οὕτω λεγομένην τοῦ Γιαννηκοπούλου) εἰς κοινοβιακὴν Σκήτην τῶν Μολδαβῶν πατέρων· δυνάμει ἐνὸς μοναστηριακοῦ ἐγγράφου ἐκδοθέντος κατὰ τὸ 1820 ἐκ 13 ἀρθρωγῶν συγκειμένου, ὅπερ οὐδόλως ἐπραγματοποιήθη διὰ τὴν καιρικὴν τότε ἀνωμαλίαν καὶ ἄλλας παρεμπιπτούσας δυσκολίας καὶ διὰ τὴν ἀποβίωσιν τῶν διαδόχων τοῦ κελλίου τούτου· πρό τινος δὲ ἀνευρεθέντος τοῦ ἐγγράφου ἐν τῷ κατὰ τὴν Μολδαβίαν Μοναστηρίῳ τοῦ Νηιάμτζου, ὅπου καὶ ἐτηρεῖτο, ἐδείχθη ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποδοχὴ καὶ συνδρομὴ ἀπὸ μέρους τοῦ Αὐθέντου Κύρ Γρηγορίου Γκίκα καὶ τοῦ Μητροπολίτου Κύρ Σωφρονίου οἵτινες καὶ ἐμεσολάβησαν δι' ἐπιστολῶν τῶν πρὸς τὴν Μονήν, ἀξιοῦντες, ὅπως δοθῆ ἡ Μοναστηριακὴ ἄδεια περὶ τῆς συστάσεως Σκήτης κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐγγράφου. Τὸ Μοναστήριον ἔχον ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἐνὸς μέρους τὰς ὑπαρχικάς ταύτας ἀξιώσεις, καὶ τὸν Ἱερὸν σκοπὸν τῆς θεαρέστου ταύτης πράξεως ἀφ' ἐτέρου τὴν Ἱερότητα τοῦ Μοναστηριακοῦ ἐγγράφου, ἀνεγνώρισε τὴν πρότασιν καὶ ἐνέδωκε εἰς τὴν σύστασιν τῆς Κοινοβιακῆς Σκήτης· ἀφ' οὗ συνέταξε καὶ νέον σύμφωνον ὑπὸ χρονολογίαν 1852 Σεπτεμβρίου 24, καὶ ἄλλα οὐσιώδη συστατικὰ ἑλλείποντα ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐγγράφου, ἅτινα καὶ παραδεχθέντα ἐκ συμφώνου, ὡς συμπλήρωσις ἀναπόφρευκτος συνυπεγράφησαν καὶ συνεπικυρώθησαν παρὰ τῶν συμβαλλομένων μερῶν πρὸς διηνεκῆ-μνήμην καὶ τήρησιν. Ἐνθεν δὲ ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐκύρωσε τὴν σύστασιν τῆς Σκήτης ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δύο Μοναστηριακῶν ἐγγράφων δι' Ἡγεμονικοῦ χρυσοβούλλου κατὰ τὸ 1853 καὶ γράφουσα ἤδη πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἀξιοί, ὅπως ἐπικυρωθῇ

~~δι' ἐκκλησιαστικοῦ Συγγλυῶδους γραμματος. Κατὰ συνέπειαν τοίνυν~~
τῶν εἰρημένων ἐμφανιζόμεθα ἤδη πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοιγότητα, καὶ
παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπικυρώσασα τὰ ἀντίγραφα τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος
δύο ἐγγράφων συνεπιδοκιμάσῃ αὐτὰ μετὰ τῆς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν
Μοναστηριακῆς ἀπαντήσεως καὶ συστήσει πρὸς αὐτὴν ἐκ συμφώνου
κατὰ τὸ ἔθος. Ταῦτα ἀδελφικῶς καὶ μένομεν.

Τῇ 1 Μαΐου 1856.

Τῆς ὑμετέρας Πανοσιότητος

Ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἄπαντες οἱ προϊστάμενοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας
καὶ οἱ σὺν ἔμοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ, ἱατρός